

La seu del PSC era gairebé buida de militants fins deu minuts abans de comparèixer-hi el primer secretari, i president de la Generalitat, José Montilla, per a reconèixer els mals resultats: “Hem estat derrotats –va dir– pels nostres adversaris, i correspondrà a Mas la formació d’un nou govern.” Eren els pitjors resultats obtinguts mai pel PSC en unes eleccions al Parlament de Catalunya, però la fredor de la seu dels socialistes –l’escassa militància que esperava davant del faristol del líder, inapreciable entre la munió de periodistes, càmeres i fotògrafs– ja pronosticava una nit de cares llargues.

Semblava impossible que un espontani violent hagués pogut infiltrar-se en un grup tan petit i llançar un ou a Miquel Iceta en la primera compareixença d’un membre del PSC. Després de l’agressió va cridar “¡Viva España!” i sortí acompanyat dels membres d’una seguretat incomprendiblement ineficaç.

Entre els dispersos militants (es distingeixen perquè no porten acreditacions, a diferència dels periodistes i els membres de l’organització), es destaca un grup de cinc o sis persones d’orígens clarament diversos (Àfrica, Amèrica i Àsia) que enraonen en castellà. Diuen que sí, que són militants, i que han vingut a donar suport al PSC. Ja veuen venir la derrota, de manera que parlen de “decepció” i lamenten la pujada del PP, tot i que respiren perquè Plataforma per Catalunya no entri finalment al Parlament. “Nosaltres donem suport al PSC perquè és l’únic que ha demostrat que es preocupa pels immigrants”, diu Fernando Ucañán. “Pensem que hi ha un altre model de Catalunya diferent al del PP”, afegeix Kingsley Lawal. Els populars apareixen com la veritable oposició al PSC. No semblen tan espantats per CiU com capficats en el bipartidisme estatal PSOE-PP.

Si algú els demana per CiU, afirmen que la federació nacionalista hauria de revisar el seu programa perquè, afirmen, hi diu que “en tres mesos intentaran solucionar la qüestió dels il·legals”, segons Lawal. No saben com ni per què. Esperen que entenguin que “els immigrants són gent que ha vingut a treballar”, diu Rody Zavaleta.

José Montilla després d'admetre la derrota, amb l'ex-ministre de Treball Celestino Corbacho i la ministra de Defensa, Carme Chacón.

José Montilla esfulla la rosa

El PSC ha obtingut els pitjors resultats de la seva història, amb 28 escons. José Montilla no tornarà a presentar-se a la secretaria del PSC ni repetirà de candidat a la Generalitat. La rosa mai no ha estat tan mústia.

Quan hom els comenta que en algunes altres jornades electorals, la seu del PSC vibrava molt més amb el caliu d'un centenar, si més no, de militants, Fernando Ucañán somriu de debò i,

com aquell que ha après de la vida, diu de tot cor: “Company, al final sempre queden els valents.”

Quan comencin a sortir de les ocultes entranyes de la seu del PSC un munt de militants que havien estat amagats fins que s'acosta la compareixença de Montilla, aquest grup s'acostarà somrient i afable a Josep Maria Sala, l'ex-senador del PSC que ara s'encarrega, dins el partit, d'acostar-se, organitzar i mobilitzar els immigrants. Se situaran al seu costat plens d'orgull.

A la tarima puja, per fi, José Montilla envoltat de cares dolces i agres. L'experiència del polític sembla directament proporcional a la seva capacitat de dissimular els mals tràngols. Carme Chacón i José Corbacho –i Montilla mateix– estan sencers, per bé que potser la processó va per dins; però els membres més joves de l'executiva socialista difícilment poden evitar la ganyota o els ulls plorosos.

Els pitjors resultats del PSC des de la transició eren una amenaça que semblava llunyana i s'ha materialitzat en un moment delicat per als interessos socialistes, no tan sols a la Generalitat, sinó també a molts municipis catalans –especialment Barcelona– i a Espanya, on la crisi amenaça el govern de Rodríguez Zapatero.

Segons que havia dit Miquel Iceta, la derrota podia atribuir-se “en bona part a la crisi econòmica i a un tomb generalitzat als països europeus”. Montilla evita raons. Admet la derrota, felicita Artur Mas –“a qui ja he trucat fa un moment”, digué Montilla– i mira endavant: “A partir de demà reflexionarem sobre els canvis que s’han d’obrir.” I, si ja havia anunciat durant la campanya que no es tornaria a presentar com a cap de llista a la Generalitat, ara anuncia que, al pròxim congrés del PSC, tampoc no es presentarà a la reelecció com a primer secretari del PSC.

Daniel Fernández, l’home del PSC al Congrés dels Diputats, explica a EL TEMPS que, “tenint en compte que la gestió de la Generalitat havia estat bona –i això ho reconeixen els ciutadans en les enquestes–, les raons d’aquesta davallada són “la crisi econòmica, la dificultat d’explicar el relat d’allò que ha fet un govern que era format per tres partits diferents i, en tercer lloc, com a conseqüència del debat estatutari”.

Haurien fet la campanya d’una altra manera, vist el resultat? “Amb aquests tres elements que us he explicat –diu Fernández–, la campanya no podia fer canviar la tendència.”

La militància, la gran majoria de la militància s’ha esvaït en pocs minuts de la sala d’actes Ernest Lluch. N’hi resten molt pocs, ja, mentre que les sales de premsa de ràdios, televisions i premsa bullen d’activitat.

Una militant del PSC que es qualifica d’independentista opina que “té por de Convergència”, que és la dreta, i que espera que Solidaritat no li doni suport en canvi de res. Quant al PSC, “potser calia que toquéssim fons per a poder recuperar-nos a les properes eleccions”. Afegeix que dins el partit també cal un canvi: “Aquí també han de canviar coses. Massa aparell, massa aparell durant massa temps.”

Àlex Milian

ERC perd 11 escons i se situa en nivells inferiors als d’Àngel Colom el 1992. Amb 10 diputats, reconeixen que en aquesta ocasió “no era senzill votar ERC”. Només Ridao, des de TV3, es refereix al lideratge de Joan Puigcercós, però no el qüestiona directament.

Daltabaix sense autocrítica

Mirades sense enfocar enlloc. Silenci sepulcral i alguns gestos d’estima entre els homes i dones del partit que esperaven l’entrada del candidat per a encarar-se al faristol. La cara del conseller Tresserras era la màxima expressió del disgust republicà. A pocs metres, el conseller Huguet excepcionalment compungit i, encara més enllà, un Joan Tardà visiblement afectat. A l’altra banda de la sala de premsa, alguns altres càrrecs abaixaven la mirada, esperant que la gran pantalla que oferia el programa de TV3 donés pas a la connexió amb ERC. Només l’aplaudiment de les desenes de càrrecs del partit que hi havia al quarter electoral –molt allunyat del centre de la ciutat, on a mig escrutini militants de CiU ja sortien al carrer a celebrar la victòria– va trencar per un minut l’ambient irrespirable per als líders de la formació republicana. El caliu era necessari per a fer una mica menys incòmoda la compareixença del cap de llista, Joan Puigcercós, flanquejat pel president del Parlament, Ernest Benach, i per Anna Simó, Jordi Portabella i Gemma Lago. La pèrdua de més de la meitat dels escons, passant dels 21 diputats de 2006 als 10 que va aconseguir diumenge (de 416.255 vots a 217.944) no permetia ni bones cares ni tampoc frases recurrents en nits electorals. La derrota de l’independentisme oficial no deixava cap espai a matisos.

Per això, el líder d’ERC, després de felicitar CiU per la victòria, i remarcar en dues ocasions que es tractava del catalanisme de centre-dreta, va admetre que ERC havia perdut la clau que lluïa Carod-Rovira el 2003 i el 2006. Però ho va fer, lògicament, sense pronunciar el nom del polític d’ERC que més diputats ha donat a la formació: “Teníem un objectiu difícil, condicionar la política catalana, però no ens n’hem sortit. No era fàcil de fer costat a ERC en aquestes eleccions.” I aquí es va acabar l’autocrítica: “Crec que, malgrat tot, hem fet una bona campanya, Treballarem per a recuperar la confiança dels electors que ens van votar i aquesta vegada no ho han fet.”

El lideratge intacte? Minuts abans que Puigcercós parlés davant les càmeres i la premsa, havia comparegut l’antic company de viatge dels darrers set anys, el líder del partit que, així mateix, a la precampanya renegava dels independentistes i jurava que mai més no governarien plegats. José Montilla acceptava la derrota i anunciava que no solament no repetiria com a candidat, sinó que renunciava a dirigir l’aparell del PSC al proper congrés.

La paraula *tripartit* tampoc no va sortir de la boca de Puigcercós, que només s’hi va referir per a sentenciar que és un acte de normalitat democràtica l’alternança de governs, com ERC havia fet possible el 2003.